

Có Một Thằng Khờ Tên Khai Tâm

Contents

Có Một Thằng Khờ Tên Khai Tâm	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11

Có Một Thằng Khờ Tên Khai Tâm

Giới thiệu

Rating: NC-16 Pairing: Lâm Khai Tâm(thụ), Hoàng Dục Nghiêm(Công) Thể loại: Đam mỹ, ngược luyến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-thang-kho-ten-khai-tam>

1. Chương 1

Từng có người hỏi Khai Tâm, Khai Tâm à, người vì sao luôn luôn cười?

Khai Tâm cười nói, đó là vì ta tên là Khai Tâm à.

Người đó lại hỏi, Khai Tâm à, vậy vì sao người lại rơi lệ?

Khai Tâm vẫn cười nói, bởi vì quá khai tâm.

Chốc lát, người đó nhìn Khai Tâm trong chốc lát, từ từ lại hỏi, Khai Tâm à, vậy người vì sao mà yêu người đó cố chấp đến vậy?

Khai Tâm vẫn cười, nói một cách tự nhiên, bởi vì, bởi vì người đó vui, ta sẽ vui à!

Câu trả lời như khác với câu hỏi, nhưng lại khiến cho người đưa ra câu hỏi ngẩn ngơ một lúc lâu, rất lâu....

Khai Tâm, Lâm Khai Tâm, giống như tên của hấn, Khai Tâm từ khi lọt lòng mẹ, chưa khóc qua lần nào, đánh nhau với mấy đứa trẻ khác đến gãy tay gãy chân, hấn vẫn vui vẻ cười, nói đây là tình hữu nghị của nam tử hán, thành tích học tập bất đèn đỏ hấn quì trên bàn kéo áo lên cho mẹ đánh, hấn vẫn cười, đây là tình thương của mẹ, ngay cả việc năm đó 14 tuổi gặp phải tên biến thái suýt chút đã bị cưỡng bức, hấn cũng có thể vui vẻ cười, nói đây là do mê lực của mình lớn.

Khai Tâm 21 tuổi, chưa tốt nghiệp đại học đã đi làm, lúc đó ba hấn giận đến nỗi cầm chổi chạy rượt hấn khắp nhà, đánh đến da tróc thịt bong, được mẹ hấn vừa can hột dưa vừa kêu xe cứu thương đưa hấn vào bệnh viện Nhân Dân Đệ Nhất, hấn nằm trên giường bệnh, vẫn vui vẻ hé miệng cười, trên gương mặt búp bê vốn không anh tuấn lại đầy vết thương, nhưng ba hấn vẫn hỏi hấn, vì sao bỏ học?

Khi đó, Khai Tâm nằm trên giường bệnh, nhe răng trợn mắt nói mấy chữ: Con khai tâm.

Khi đó ai cũng không nói chuyện, còn ba của Khai Tâm cũng chỉ có thể thở dài đành chịu, nói: Đủ lông đủ cánh rồi, làm chủ một nhà như ta đây cũng không quản được người, người muốn làm gì thì làm đi.

Chỉ như vậy, Khai Tâm đã thoát khỏi thời đại học sinh đau khổ của hấn, đi đến thời đại đi làm đẹp đẽ.

Nhưng, không có bằng tốt nghiệp đại học Khai Tâm không dễ gì tìm được việc làm, trắc trở tứ xứ nhưng hấn vẫn vui vẻ đi gặp chủ quản của mỗi công ty, thường xuyên nghe lời châm chọc khiêu khích, mà Khai Tâm vẫn cười gọi to với trời, nơi này không giữ gia, tự sẽ có nơi giữ gia.

Có lẽ là ông trời nghe thấy lời của Khai Tâm, có lẽ là do ông trời vị sự khoái lạc của Khai Tâm mà khoái lạc, rất nhanh, Khai Tâm đã tìm được một công việc có thu nhập tốt, nhân viên tiếp thị bảo hiểm.

Giống như tác phong xưa nay của Khai Tâm, mặt cười mãi mãi vui vẻ, mãi mãi không có thái độ tức giận, mãi mãi vui vẻ cười đùa, tuy không thường xuyên ở công ty, nhưng Khai Tâm vẫn có thể hoà nhập cùng những đồng nghiệp khác, ầm ập, rất nhiều người đều nói, Khai Tâm là một viên đạn cười, luôn có thể đem chuyện nghiêm trọng thành chuyện ầm ập, tất cả chỉ vì nụ cười của hấn.

Có lẽ là tình cờ, có lẽ là ông trời an bài, Khai Tâm trong một lần đi tiếp thị khách hàng, đã nhìn thấy người đó: Hoàng Dục Nghiêm.

Hoàng Dục Nghiêm, vừa sinh ra đã là người thừa kế công ty, từ nhỏ thì đã tinh anh kiêu ngạo, tự tin, thậm chí là ngạo mạn. Cũng như cái tên của hấn, từ nhỏ đã được ảnh hưởng giáo dục theo lối Anh Quốc, làm chuyện gì vinh viễn cũng phải có lí, đối với bất kì việc gì cũng nghiêm túc khác thường, đặc biệt là đời sống của mình, không cho phép lơ là dù chỉ trong chốc lát, chỉ vì hấn là Hoàng Dục Nghiêm.

Hôm đó thời tiết rất tốt, Khai Tâm vẫn như thường ngày, bận rộn ở khu nhà trọ tới lui phỏng vấn, vì là ngày nghỉ, cho nên trên cơ bản mỗi nhà mỗi hộ đều có người ở nhà, mà nụ cười của Khai Tâm cũng khiến cho rất nhiều người mua bảo hiểm.

Lần đó mở cửa, ô, không, theo cách nói của Khai Tâm thì đó là ông trời an bài, an bài giây phút cánh cửa của khu nhà xa hoa đó mở ra, Khai Tâm bắt đầu mối tình đầu tiên.

Có người từng hiếu kì hỏi: Khai Tâm à, người trời sinh là đồng tính luyến ái phải không?

Khi đó Khai Tâm cười khanh khách, nói: Có nhà khoa học từng nói, đồng tính là trời sinh, có lẽ ta chính là trời sinh đó, nhưng, nếu như đời này người yêu của ta không phải là anh ấy, ta sẽ không yêu người đó, vậy thì ở đâu ra là đồng tính chứ?

Phải ha, Khai Tâm trước giờ chưa từng yêu bất kì người nào, cho dù là đàn ông, hay là phụ nữ, nhưng, cái người mà hấn yêu tên là Hoàng Dục Nghiêm đó, cả đời này có lẽ cũng không yêu hấn.

Ngày đó, vì công ty của Khai Tâm đưa ra điều kiện bảo hiểm tương đối hậu đãi, cho nên trong lúc Hoàng Dục Nghiêm quan sát tỉ mỉ, ngay lúc đọc và kí bản hợp đồng đó, mà Khai Tâm cũng đang trong lúc nhìn trộm, đã trở thành người quản lí bảo hiểm của người đàn ông này.

Hôm đó Khai Tâm rất vui, vì hấn biết mình đã yêu rồi, yêu khách hàng của hấn, lúc đó Khai Tâm không chú ý đến giới tính người mình yêu, địa vị của người đó, còn có thái độ của người đó.

Tìm được tình yêu nụ cười trên mặt Khai Tâm càng rạng rỡ hơn, dường như chỉ cần hắn đi qua chỗ nào thì đều cảm thấy được ánh mặt trời, mọi người đều thích Khai Tâm, mọi người đều hi vọng Khai Tâm có thể ở lại bên cạnh mình, làm mặt trời nho nhỏ cho mình, nhưng, Khai Tâm lại bắt đầu bận rộn lên, không phải là vì công việc, mà vì Hoàng Dục Nghiêm.

Lần gặp thứ hai, vẫn là ngày nghỉ, Khai Tâm lại một lần bước vào khu nhà của người đó, Khai Tâm như đã trải qua một đêm đấu tranh tư tưởng, mở miệng nói với nam nhân đó: Tôi thích anh, tôi muốn qua lại với anh!

Đương nhiên, Khai tâm cũng có được sự đáp trả, một nắm đấm rất mạnh, còn có cơn thịnh nộ quát tháo nhưng không mất đi phong độ, cuối cùng, là những mảnh nhỏ của hợp đồng bảo hiểm được tung lên đầy trời, còn có tiếng đóng cửa kinh thiên động địa.

Khi đó, Khai Tâm ngơ ngác đứng trước cánh cửa xếp, trên mặt vẫn là nụ cười, còn có vết ửng bầm tím, cơn đau như bị nụ cười ngăn cách, Khai Tâm dường như không cảm thấy đau.

Có lẽ là vì anh ấy không hiểu ta, cho nên anh ấy từ chối!

Đây là kết luận sau khi Khai Tâm đứng ngơ ngác trước cửa nhà Hoàng Dục Nghiêm cả nửa tiếng, cho nên, buổi tối hôm đó, Khai Tâm vẫn như cũ vui vẻ về nhà, vẫn vui vẻ lên giường, vẫn vui vẻ mà ngủ, vì hắn vẫn cho rằng, Hoàng Dục Nghiêm là vì không hiểu mình nên không nhận lời, hơn nữa, có một câu nói rất hay: Kể có chí sẽ đạt thành, không phải sao?

Cứ như vậy, Khai Tâm mãi mãi khoái lạc không ngừng xuất hiện trước mặt Hoàng Dục Nghiêm, mãi mãi là cười, nụ cười của Khai Tâm cũng giống như một ngày nắng ấm.

Nhưng, cái mà Hoàng Dục Nghiêm thấy ở người này căn bản chính là biến thái, bệnh tâm thần, một người vĩnh viễn cứng nhắc như hắn tuyệt đối không chấp nhận được có một người đàn ông yêu mình, thậm chí rất khó tưởng tượng chuyện mình cũng trở thành người đồng tính, cho nên hôm đó hắn đã đánh Khai Tâm, hơn nữa đã xé bỏ bản hợp đồng.

Người còn như vậy nữa ta sẽ báo cảnh sát đó!

2. Chương 2

Đây là câu nói đầu tiên sau lần Hoàng Dục Nghiêm đánh Khai Tâm, chỉ là vì hắn không thể chấp nhận việc mỗi ngày sáng sớm đều thấy bữa sáng tâm ái của Khai Tâm đặt ngay trước cửa, không thể chấp nhận mỗi ngày vừa vừa ra khỏi cửa lại có một tên nam nhân cười như hoa si rồi kể chuyện của riêng với mình, càng không thể chịu được cái tên đó mỗi ngày đều nói thích mình.

Còn đối với một người như Khai Tâm từ nhỏ đã bị nói là thiếu dây thần kinh mà nói, thì cảnh cáo như vậy như là không tồn tại.

Cứ như vậy, Khai Tâm bị tạm giam tất cả 5 lần, nhưng, sau khi được thả Khai Tâm vẫn như cũ tiếp tục hành động thổ lộ của mình, mưa gió cũng không ngăn được, ngay cả bị công ty khai trừ cũng là vì như vậy.

Có lẽ thật sự là giấy không gói được lửa, sự việc rất nhanh đã truyền đến tai ba của Khai Tâm, lão nhân trước giờ luôn cổ hủ lần đầu nghe thấy từ đồng tính luyến ái, mà những từ đó lại đúng lúc dùng trên người thằng con trai nhỏ nhất của ông, ba Khai Tâm phần nộ bất chấp sự phản đối của mọi người, dứt khoát tuyệt nhiên đuổi con trai út của mình ra khỏi nhà.

Cô thân một mình Khai Tâm đi trên đường lớn, trên người chưa kịp thay bộ đồ ngủ, trong túi chỉ còn lại hai đồng tiền do lần trước giặt quần áo quên lấy ra.

Đêm đó, Khai Tâm vẫn cười, cười ba, anh chị em không hiểu được là vì họ bị tụt hậu, họ phong kiến, họ không thích ứng, chỉ cần qua một khoảng thời gian, họ sẽ lại chấp nhận mình thôi, vì họ vẫn thương mình mà.

Khai Tâm quanh quẩn trên đường không có mục đích, nhưng, hần lại dùng hai đồng tiền kia ngồi xe đi đến khu nhà cao cấp của Hoàng Dục Nghiêm, nhưng, người gác cửa đương nhiên sẽ không cho một kẻ chỉ mặc áo ngủ đi vào, cho nên, đêm đó Khai Tâm, lẳng lặng ngồi ở một góc nhỏ của khu nhà, nhìn xe ra ra vào vào, tham vọng có thể nhìn thấy chiếc xe của người mình thích.

Ngày thứ hai, Khai Tâm không có việc làm cũng không có nhà ở, nhìn thấy Hoàng Dục Nghiêm vẫn tiêu sái, Khai Tâm cười, cười như chưa từng xảy ra chuyện gì, vẫn tươi cười hớn hở chạy đến trước xe Hoàng Dục Nghiêm, mà tiếng thắng xe khẩn cấp và sự phẫn nộ của người đó chứng minh, Khai Tâm vẫn không phải là người được hoan nghênh.

Người tốt cục muốn sao hả?

Tôi thích anh á! Anh xem, tôi cũng đã đem chuyện từ khi lúc tôi còn quần tã kể hết cho anh nghe rồi, anh không có một chút xíu nào thích tôi hay sao?

Người biến thái, ta là đàn ông mà!

Tôi biết a, tôi cũng là đàn ông, nhưng tôi chỉ thích anh thôi.

Người..... người tránh ra cho ta, ta sẽ không thích người đâu!

Nhưng, tại sao vậy? Tại sao anh không thể thích như tôi thích anh, thực ra tôi cũng không nhất định bắt anh phải thích tôi nhiều, chỉ cần một chút xíu thôi, một chút xíu là được rồi!

Bởi vì người rất xấu, rất ngốc, người là kẻ khổ rách áo ôm, ngay cả sự giáo dục cơ bản nhất người cũng không có, người hiểu không?

Ồ, tôi biết rồi, có phải tôi trở nên đẹp hơn, tôi có tiền, tôi có giáo dục, anh sẽ thích tôi?

Sáng sớm hôm đó, buổi sáng ngày thứ hai bị đuổi ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng, Khai Tâm vẫn vui vẻ cười, cười tiễn chiếc xe người mình thích nghênh ngang chạy qua, Khai Tâm ngốc nghếch thậm chí cảm thấy khoái đuôi chiếc xe kia để lại khi vừa rời khỏi đều là mới mẻ.

Tản mạn không mục đích, nhìn đô thị phồn hoa, nhìn dòng người hỗn loạn, thậm chí nhìn những người đang nhìn mình một cách hiếu kỳ, Khai Tâm vẫn cười, nhìn chiếc áo ngủ Hello Kitty trên người mình, lại nhìn đô thị phồn hoa này, bản thân tựa hồ như thật sự không thể hoà nhập.

Phải làm sao mới có tiền đây?

Đây là chuyện phiền lòng trước mắt của Khai Tâm, hần không biết đánh bạc, không biết cướp, thậm chí là đánh nhau, lúc nào cũng luôn là người bị đánh.

Có lẽ là sự thật đột ngột, không hiểu sao mà hô hấp trở nên khó khăn, không hiểu sao được đưa vào bệnh viện, không hiểu sao kiểm tra ra mình bị bệnh suy tim, không hiểu sao lại biết được mình sắp rời khỏi thế giới này.

Ngồi trên chiếc giường trắng tinh, Khai Tâm hỏi một câu với cô y tá đang thương xót cho mình: Vậy tôi còn bao nhiêu thời gian có thể sống nữa?

Nếu như dùng thuốc hỗ trợ thì có hơn một năm.....

Còn không dùng thuốc?

Ba tháng!

Vậy, đây là cái gì vậy?

Giấy hiến xác, đây là vì..... tiên sinh....

Vậy có phải tôi sẽ lấy được tiền?

Vâng, nhưng anh....

Tôi không có người thân, cho nên tôi có thể kí, nhưng, tôi có thể lấy tiền trước khi hiến xác không, dù sao tôi cũng sắp chết rồi, để tôi dùng trước có được không?

Việc này phải thương lượng với thân nhân của người bệnh kia, anh phải chờ....

Ừm, được!

Hôm đó, Khai Tâm nằm trên giường bệnh không có vẻ bi ai khổ não của một người bệnh vừa bị tuyên án tử hình, hắn vẫn vui vẻ nhìn bức tường màu trắng, mở cửa sổ nhìn cảnh sắc màu xanh xinh đẹp bên ngoài....

Một triệu a, mình phải dùng sao đây?

Ừm, hai trăm ngàn cho em gái làm của hồi môn, hai trăm ngàn cho anh hai, còn một trăm ngàn cho ba mẹ dưỡng già, haha, còn lại năm trăm ngàn ta tự dùng, ta chưa từng dùng qua số tiền nhiều đến vậy!

Cười vui chờ hồi âm của bác sĩ, cười nghe câu trả lời của bác sĩ, vẫn là cười nhận lấy tấm giấy mỏng đó, trên đó viết con số rất lớn.

Một ngày, Khai Tâm bước ra khỏi bệnh viện, đi vào một văn phòng luật sư rất sang trọng, trình trọng trả mười ngàn tiền phí dịch vụ cho luật sư, còn lấy từ trong bộ đồ mới mua của mình ra một quyển sổ tiết kiệm vẫn còn ầm.

Chờ hôm nào tôi chết, thì đưa cho ba tôi.

Một khắc đó, Khai Tâm thật sự rất vui, vì hắn có thể cho ba mẹ mình một chút tiền.

Rất nhanh, Khai Tâm mời gia sư tại nhà dạy mình lễ nghi, dạy mình qui tắc của tầng lớp thượng lưu, còn mua một bộ quần áo nhãn hiệu quốc tế.

Một tháng sau, Khai Tâm rực rỡ hắn lên đi đến đại sảnh công ty của Hoàng Dục Nghiêm, sau đó lần đầu tiên đi vào phòng làm việc của Hoàng Dục Nghiêm.

Kì thực ta là người giàu, chỉ có điều ta không có nhà ở thành phố này, còn nữa ta làm nhân viên tiếp thị bảo hiểm là vì ta muốn trải nghiệm cuộc sống.

Đây là lần đầu tiên Khai Tâm nói dối, mặt không đỏ tim không run hắn thậm chí hoài nghi mình có phải là có tư chất này hay không, nhưng, trời biết lời nói dối của hắn có bao nhiêu là khe hở, bao nhiêu lỗ thủng.

3. Chương 3

Vậy sao? Vậy người muốn gì?

Tôi muốn giao du với anh, để anh có một chút xú thích tôi....

Chỉ vì người giàu?

Cái này không phải là do anh nói hay sao?

Ừm, vậy thì được thôi.

Khai Tâm bị lời nói của Hoàng Dục Nghiêm làm cho cảm động đến nỗi xém chút mất đi nụ cười, hắn tưởng Hoàng Dục Nghiêm sẽ lại từ chối, không ngờ anh ấy lại đồng ý, nhưng, tại sao đồng ý, thì Khai Tâm không nghĩ tới, có lẽ, trong lòng Khai Tâm, chỉ cần anh ấy đồng ý, đời này của hắn, chỉ như vậy, đã mãn nguyện rồi.

Khai Tâm vào ở trong nhà Hoàng Dục Nghiêm, vừa cười vừa chạm vào tất cả đồ vật trong nhà, như muốn đem Hoàng Dục Nghiêm nhớ kiên cố trong đầu mình, không phải trong tim, vì trái tim này, có bệnh.

Cuộc sống của hai người dường như không có nhiều giao tiếp lắm, Khai Tâm ở trong phòng khách, Hoàng Dục Nghiêm trước giờ không cho hắn vào phòng mình.

Buổi sáng, Hoàng Dục Nghiêm ra ngoài đi làm, Khai Tâm sung sướng quét dọn nhà cửa, mua đồ nấu cơm, giặt quần áo xếp chăn nệm, nghiêm nhiên trở thành bảo mẫu của Hoàng Dục Nghiêm.

Buổi tối, Khai Tâm luôn cười ngồi ở hành lang đại sảnh của khu nhà, chờ Hoàng Dục Nghiêm đi làm trở về, chờ đợi mình là người đầu tiên nghe thấy tiếng mở cửa của Hoàng Dục Nghiêm, có thể là người đầu tiên nhìn thấy mặt hắn, có thể nhanh nhẩu cởi áo khoác cho hắn, có thể tham vọng nhìn thấy nụ cười hiếm có của hắn.

Chỉ là, rất nhiều lần, Khai Tâm đều mệt đến ngủ thiếp đi, nửa đêm tỉnh dậy, mình vẫn đang ngồi ở hành lang lộng gió, bên cạnh là đôi giày da đã cởi ra, vào phòng khách, ăn thức ăn còn sót lại, có khi, còn có thể nhìn thấy ánh đèn trong phòng ngủ của chủ nhà vẫn còn sáng đèn, còn Khai Tâm, chỉ đứng trong con đường đen thẳm.

Lúc đó Khai Tâm vẫn rất vui, vì hắn nói, Tiểu Nghiêm khi mở cửa khẳng định nhìn thấy người đầu tiên là mình, đồ hắn ăn là do mình làm từng chút một, chỗ hắn ngồi là chỗ mỗi ngày mình đều lau, như vậy, rất tốt, rất rất tốt.

Một tháng sinh hoạt bình lặng cứ trôi qua như vậy, Khai Tâm không tìm hiểu thái độ thay đổi đột ngột của Hoàng Dục Nghiêm, còn Hoàng Dục Nghiêm dường như cũng quen với cuộc sống có Khai Tâm, chỉ là, hai người nói chuyện, ít lại càng thêm ít, thậm chí không có.

Tiểu Nghiêm, đây là máy cạo râu tôi mới mua cho anh....

Loại dỏm như vậy, người giữ lại xài đi....

Ồ, haha, cũng đúng ha!

Lần đó, Khai Tâm lên nhân lúc Hoàng Dục Nghiêm quay về phòng liền nhặt lấy dao cạo râu đã bị Hoàng Dục Nghiêm vứt bỏ, Khai Tâm cười đem nó về phòng mình, sau đó vứt cái lưỡi dao cũ mà ngay cả lông cũng cạo không đứt đi.

Tiểu Nghiêm, anh xem, tôi mua áo vest cho anh, hiệu Armani đó, tôi thấy kiểu dáng cũng đẹp, nên tôi mua cho anh một cái.

Hứ, kiểu dáng kém như vậy, cho ai mặc á!

Ừm, cũng đúng, không có mấy cái là hàng tốt, hihi, Tiểu Nghiêm, lần sau tôi lại mua cái khác.

Hôm đó, Khai Tâm rất sung sướng ôm bộ áo vest Hoàng Dục Nghiêm đã từng mặc mà ngủ, đêm đó, hắn mơ thấy người hắn yêu ôm lấy hắn, nói với hắn, rằng hắn cũng thích Khai Tâm.

Tiểu Nghiêm, tôi mua cho anh một cái kẹp cà -vạt....

Tiểu Nghiêm, tôi mua cho anh một cái quần....

Tiểu Nghiêm, trời lạnh rồi, tôi mua đồ lót giữ ấm cho anh nè....

Tiểu Nghiêm, trở trời rồi, tôi mua cho anh ít thuốc ngừa cảm nè...

Tiểu Nghiêm....

Tiểu Nghiêm....

Tiểu Nghiêm....

Mỗi ngày, Khai Tâm vui vẻ ra khỏi cửa, Khai Tâm khoái lạc vào cửa, Khai Tâm khoái lạc đem quà của mình tặng cho Hoàng Dục Nghiêm, sau đó lại vui vẻ trở về phòng, cuối cùng lại vui vẻ lên nhặt những món đồ mà Hoàng Dục Nghiêm đã vứt bỏ, chậm chậm ngủ, nhẹ nhàng cất đi, hoặc là lắp ráp lại, đặt vào trong cái hộp giấy nhỏ mua ngoài tiểu khu của một dì bán rau, như thế như thế, từng món từng món, cẩn thận đặt vào, những món đồ này, Khai Tâm không nỡ dùng, vì trên đó, còn lưu lại một chút mùi hương của Hoàng Dục Nghiêm, một chút hơi thở.

Kì thực thời gian qua rất nhanh, đối với bệnh tình của mình, Khai Tâm hình như đã quên lãng, chỉ là, cảm giác tái phát lần nữa, làm cho Khai Tâm không khỏi cảm thán, làm bác sĩ thật là không dễ a, nói ba tháng, hai tháng rưỡi đã tái phát rồi, quả thật không sai.

Vừa mới mua thức ăn đã ngã nhào, Khai Tâm ngã trên nền tuyết trước cổng siêu thị, rất lạnh, rất khó chịu....

Anh thật sự muốn xuất viện? Tiên sinh, như vậy rất nguy hiểm đó!

Ai da, em gái xinh đẹp à, tôi không sao, cô xem, tôi rất khoẻ mạnh!

Nhưng, anh cần phải tịnh dưỡng, anh vẫn còn sốt đó....

Em gái à, tôi á, phải nhanh chóng về mua đồ ăn nấu cơm cho Tiểu Nghiêm người tôi yêu nhất ăn, cô nói xem, việc này có quan trọng hơn so với việc bị sốt không?

Đây là sức khoẻ của anh.

Được rồi được rồi, cô chỉ cho tôi biết chỗ đóng tiền ở đâu vậy!

Không thuyết phục được hả!

Khai Tâm cười lắc đầu, nhìn cô y tá nhỏ rời khỏi, Sau đó tự mình chậm chạp đi tới chỗ đóng tiền, lấy thẻ ra, khi đó, Khai Tâm mới phát hiện, năm trăm ngàn lúc đầu, bây giờ chỉ còn lại mấy chục ngàn.

Bước trên tuyết mỏng về nhà, hạt tuyết nhỏ rơi trên người, quần áo phong phanh làm Khai Tâm lạnh run, nhưng mặt hắn vẫn cười, may là vẫn kịp, Tiểu Nghiêm chắc vẫn chưa về đến nhà đâu.

Mở cửa ra, nhìn thấy là một đôi giày da quen thuộc, hắn không chú ý đến đôi giày nữ đẹp để bên cạnh....

Nghe thấy tiếng kêu rên không ngừng, nhìn ánh đèn lúc sáng lúc tối, Khai Tâm vẫn cười, sau đó nhặt lấy thức ăn bên chân, chậm rãi bỏ vào tủ lạnh, lấy trong lòng ra một chiếc nhẫn vàng là dùng số tiền còn lại mua được, lẳng lặng đứng đó, đặt chiếc nhẫn trước cửa phòng ngủ của chủ nhân, bản thân, lại chỉ đeo chiếc nhẫn bày bán bên đường giá 5 đồng không biết là làm bằng kim loại gì, sau đó về phòng, cái gì cũng không làm, cái gì cũng không nói, chỉ ôm lấy cái hộp giấy đặt trước ngực, trầm lắng ngủ đi.

Ngày thứ hai, Hoàng Dục Nghiêm vẫn đi làm từ rất sớm, không gặp Khai Tâm vẫn đang ngủ say.

Tiểu Nghiêm, anh nhận được chưa?

Cái gì?

Chiếc nhẫn....

Vứt rồi!

4. Chương 4

Đặt điện thoại xuống, Khai Tâm cười ngây dại nhìn căn phòng trống trải, ở đây có mùi của Tiểu Nghiêm, đây là nơi đầu tiên hắn gặp Tiểu Nghiêm, ở đây, có thời khắc ngọt ngào nhất của cả đời hắn....

Nhẫn không thể tìm lại, bởi vì sáng sớm Khai Tâm đã đem rác vứt ra ngoài rồi..... Thì ra, Khai Tâm đã tự đem trái tim của mình vứt ra ngoài....

Khai Tâm vẫn cười ngây ngô chờ đợi Hoàng Dục Nghiêm về nhà, vốn không có khẩu vị Khai Tâm cả ngày ở nhà căn bản không ăn gì cả, chỉ ngây ngô chờ đợi, ngây ngô nhìn, kì thực, Khai Tâm trước giờ chưa từng thực sự tỉnh táo chờ đến khi Hoàng Dục Nghiêm về, không phải thần kinh của Khai Tâm yếu, chỉ là Khai Tâm chờ đợi có một ngày Tiểu Nghiêm của hắn có thể dịu dàng đánh thức hắn, có điều, hắn chưa chờ được.

Ngoài cửa có tiếng chìa khoá chuyển động, sau đó là tiếng mở cửa, Khai Tâm ngẩng đầu, lần đầu tiên Hoàng Dục Nghiêm mở cửa mà bốn mắt nhìn nhau, Hoàng Dục Nghiêm nhìn thấy vẫn là nụ cười rực rỡ của Khai Tâm, Khai Tâm nhìn thấy vẫn là khuôn mặt uy nghiêm tuấn lãng của Hoàng Dục Nghiêm....

Cái ôm kịch liệt, sau đó là nụ hôn điên cuồng, Khai Tâm không biết làm sao với tất cả trước mắt, cảm thụ cảm giác trên người, khi đó, Khai Tâm là thật sự sung sướng, hẳn cho rằng Hoàng Dục Nghiêm thích hẳn, hẳn cho rằng Hoàng Dục Nghiêm hối hận rồi, hẳn cho rằng thực ra Hoàng Dục Nghiêm có cảm giác với hẳn....

Nhưng, Khai Tâm không chú ý đến việc không ai có thể thay đổi trong nháy mắt như vậy, giống như một người đàn ông vốn yêu một người phụ nữ sâu đậm, thậm chí hôm trước còn có thể điên cuồng trên giường với phụ nữ, thì sao có thể nội trong một ngày thay đổi nhiều đến vậy....

Có lẽ, giống như có người từng nói, tình yêu khiến cho người ta thay đổi đến si dại, tình yêu có thể khiến cho một thằng khờ càng khờ triệt để hơn!

Điên cuồng cướp đoạt, xâm phạm thô bạo, động tác cuồng dã, Khai Tâm vốn đang sốt chỉ có thể thầm chịu đựng, đau, thì tự an ủi, đây là cơn đau mà tình yêu mang đến, mình có thể chịu được, lạnh, thì tự nói với mình, bên cạnh có người mình yêu, tâm nóng thì sẽ không sao, mệt, thì thuyết phục mình, đây là vì cơ thể mình không tốt, không thể trách Tiểu Nghiêm không biết khống chế.

Làm tình không có khoái cảm lại làm cho Khai Tâm sung sướng, thậm chí quên mất nỗi đau về chiếc nhẫn, còn vì muốn tốt cho Hoàng Dục Nghiêm mà giải thích tất cả, mà giải thích vô lí nhất là, mình thật sự không có nhân quang, cho nên chọn một chiếc nhẫn Tiểu Nghiêm không thích, cho nên nó bị vứt.

Hôm sau, Hoàng Dục Nghiêm thô bạo kéo Khai Tâm dậy, đuổi ra khỏi phòng ngủ, nhưng Khai Tâm vẫn vui vẻ nghĩ, đây là vì Tiểu Nghiêm mắc cỡ.

Tiểu Nghiêm, anh thích tôi không?

.....

Có thích một chút xíu nào không?

.....

Dù chỉ một chút thôi?

.....

Người thật sự yêu hẳn vậy sao? Có người từng hỏi Khai Tâm câu này.

Tất nhiên! Đây là câu trả lời của Khai Tâm.

Nhưng hẳn trước giờ không yêu người, quá khứ không, hiện tại không, tương lai, cũng có thể là sẽ không. Vẫn là câu hỏi của người đó.

Tôi và anh ấy không có quá khứ, chỉ có hiện tại, càng không có tương lai, mà hiện tại của tôi cũng đã sắp dùng hết rồi, không phải sao? Đó là lần đầu tiên Khai Tâm không cười, mọi người lần đầu tiên phát hiện, kì thực, Khai Tâm cũng có nước mắt, Khai Tâm cũng biết khóc.

Từ sau khi phát sinh quan hệ với Hoàng Dục Nghiêm, Khai Tâm điên thì điên vẫn tiếp tục cuộc sống xoay quanh Hoàng Dục Nghiêm, vẫn lẳng lặng ở trong nhà, làm bất kể chuyện gì cho Hoàng Dục Nghiêm, nhưng, chuyện tình ái cũng chỉ một lần đó mà thôi.

Người hôm nay có rảnh không?

Hửm....?

Ta đặt một chỗ, ăn cơm đó!

À...”

Người không đồng ý?

Không, tôi, đương nhiên đồng ý!

Xuống ca ta đến đón người!

Ừm, ừ được!

Đó là lần đầu tiên Hoàng Dục Nghiêm mở miệng mời Khai Tâm ăn tối, hơn nữa còn là nhà hàng Pháp trứ danh, ánh đèn lãng mạn, không khí ưu nhã, dụng cụ ăn sang trọng, cái gì cũng đầy vẻ cao quý, mà Khai Tâm càng sung sướng cảm nhận cái gọi là tình yêu này!

Ừa, đây không phải là tổng giám đốc Hoàng sao?

Ai yo, tôi còn tưởng đây là Lam tiểu thư chứ, thì ra cũng có người giống như vậy a!

Chắc chắc, giám đốc Hoàng, anh không cần đau lòng nữa rồi, Lam tiểu thư bắt quá chỉ mới kết hôn có một tuần, anh đã tìm được một người giống đến vậy, ông trời đối đãi với anh thật tốt!

A, làm phiền hai người ăn tối rồi, vậy tôi đi trước, hai người thong thả dùng, giám đốc Hoàng, vị này nữa, vị Lam tiên sinh này.

Lời châm chọc khinh miệt, còn có cười nhạo, không khí vốn vui vẻ nhanh chóng ngưng tụ, thì ra là như vậy, đây là tâm tình lúc đó của Khai Tâm.

Có lẽ là phát bệnh rồi, tim đau đến muốn vỡ ra.

Từ tốn đặt dao nĩa trong tay xuống, mắt đối diện với đôi mắt sắc bén kia: Tôi là vật thay thế phải không?

Phải!

Anh chấp nhận tôi là vì vị Lam tiểu thư kia không chấp nhận anh phải không?

Phải!

Anh trước giờ không chấp nhận đồ của tôi là vì anh chưa bao giờ nhìn đến một món nào phải không?

Phải!

Anh phát sinh quan hệ với tôi là vì người yêu của anh kết hôn mà chú rể không phải là anh, nhưng anh cần một món dụng cụ giống như cô ấy để phát tiết, phải không?

Phải!

Chỗ ngồi này vốn không dành cho tôi phải không?

Phải!

Anh có từng thích tôi không? Cho dù chỉ một chút....?

5. Chương 5

Hai người vốn như đang nhắc chuyện thị phi liền rơi vào yên tĩnh, ai cũng không nhìn ai, đồ ăn trên bàn cũng lạnh dần, có trời biết Khai Tâm kì thực căn bản không muốn ăn, nhưng, vì cái gọi là cuộc hẹn đầu tiên, hắn cố ăn, chỗ ngồi này vốn là của người khác, còn hắn, lại là vật thay thế từ đầu đến cuối, chẳng khờ không ai bằng!

Tôi có phải là người mà không bằng cả một con chó hoang bên đường?

Lúc này, Hoàng Dục Nghiêm đột ngột ngẩng đầu, nhìn thấy vẫn là khuôn mặt với nụ cười rạng rỡ, chỉ là, trên đó lấm chấm nước mắt.

Có phải tôi thật sự làm cho anh chán ghét, nếu như không phải là vì gương mặt này, có phải anh mãi mãi cũng sẽ không nhìn tôi một lần?

.....

Thô ráp gạt đi nước mắt trên mặt, chậm rãi đứng dậy, Khai Tâm biết, nếu như quá nhanh, mình sẽ ngã xuống tại đây, mà hắn thì không muốn như vậy!

Cảm ơn bữa tối này của anh, còn cho tôi ở lại ba tháng, cảm ơn!

Cúi người, rời khỏi, không quay đầu, vì nước mắt vừa lau đi lại bắt đầu chảy ra.

Khai Tâm khóc rồi, đây là lần đầu tiên Hoàng Dục Nghiêm thấy Khai Tâm khóc, người con trai mãi mãi cười lại khóc....

Đêm đó, rất dài, rất dài, Hoàng Dục Nghiêm về nhà một mình, không có hình bóng của người ngồi trên lối đi chờ hắt, không có mùi thơm của thức ăn làm sẵn, càng không có sự ấm áp của nước tắm, chỉ có một mình.

Điện thoại reo lên, phá vỡ sự tĩnh mịch...

Alô, Hoàng Dục Nghiêm nghe....

.....

Này, nói chuyện đi...

.....

Khai Tâm, là người phải không?

.....

Người đang ở đâu?

.....

Nói đi, người ở đâu, ta đến đón người...

Tiểu Nghiêm, haha, xin lỗi, anh cho tôi gọi anh như vậy một lần nữa nhé, tôi biết thực ra anh không thích tôi gọi, nhưng sao bây giờ, tôi không biết phải gọi anh như thế nào! Kì thực, tôi cũng gặt anh, tôi không phải là người giàu....

Ta biết!

Lễ nghi của tôi cũng là dùng tiền mà học được.

Ta biết!

Tôi không có nhà, ba mẹ tôi vì tôi là đồng tính mà đuổi tôi ra khỏi nhà rồi....

Ta biết, vì đó là ta làm!

.....

.....

Haha, không sao, tóm lại cũng như nhau!

Người đang ở đâu?

Tiểu Nghiêm, tôi kể cho anh nghe một câu chuyện, trước đây có một người, hẳn tham vọng sẽ có người thích hẳn, cho nên hẳn cầu khẩn thần tiên trên trời, thần tiên nói với hẳn, chỉ cần người chờ ở đây, chờ đến khi có người đến đón người, thì đó sẽ là người thích người, nhưng, người không thể cho người đó biết chỗ người ở....

Người rốt cuộc đang ở đâu?

Tiểu Nghiêm, anh thích tôi không?

Không thích, người mau nói người ở đâu?

Haha, người không thích thì tìm không được tôi đâu, cho dù tôi nói cho anh cũng vậy thôi!

Này, này....

.....

Cụt hứng đặt điện thoại xuống, Hoàng Dục Nghiêm mới phát hiện, mình vì khấn trương mà phạm một lỗi lầm, mà lỗi này, chủ định là hắn có lỗi với Khai Tâm.

Trong đêm tối mịt, bầu trời đầy sao, kì thực Khai Tâm đang ở trên nóc toà nhà đối diện với nhà Hoàng Dục Nghiêm, Khai Tâm vẫn không nỡ từ bỏ cơ hội nhìn thấy Hoàng Dục Nghiêm.

Tắt điện thoại, giật pin ra, sau đó lấy từng mảnh bên trong ra, giống như đang huỷ đi cơ thể mình, tháo từng món từng món ra, sau đó lại đem từng món vứt xuống dưới toà lầu, nhìn chúng rơi xuống, nhìn chúng biến mất, từ đầu chí cuối, Khai Tâm đều cười, hắn không có khóc.

Nằm hình chữ Đại ( ) trên nóc nhà, gió đông như lưỡi dao, rạch trên mặt hắn, tâm của hắn, tất cả của hắn....

Tim Khai Tâm bắt đầu co rút, Khai Tâm đau đến vặn vẹo, cuối cùng đã đến rồi, Khai Tâm cuộn người lại, trên mặt vẫn là nụ cười không biến....

Gió thổi qua, thổi đi nhiệt độ, thổi đi hi vọng, thổi đi ánh sao trên bầu trời...

Một buổi sáng một tháng sau, Hoàng Dục Nghiêm vì bị cảm mà lần đầu tiên đến bệnh viện Nhân Dân khám bệnh, lấy thuốc, lúc hắn định rời khỏi, nghe thấy tiếng loa thông báo khẩn cấp truyền ra:

Xin chú ý, xin chú ý, bác sĩ chủ trị của bệnh nhân Lâm Khai Tâm xin đến phòng trọng bệnh số 206, ba mẹ của Lâm Khai Tâm phòng bệnh 206 xin mời đến phòng trọng bệnh 206, nhắc lại lần nữa, bác sĩ chủ trị cho Lâm Khai Tâm xin mời đến phòng trọng bệnh 206, người thân của Lâm Khai Tâm xin mời đến phòng trọng bệnh 206....

Tiếng chân vội vã, mấy gương mặt nôn nóng đi qua cạnh mình, có thể nhìn thấy nước mắt trên mặt những người đó, còn người tên Lâm Khai Tâm kia, cũng dần xé trái tim Hoàng Dục Nghiêm.

Kì thực Hoàng Dục Nghiêm không biết Khai Tâm họ gì, cho dù lần đầu gặp mặt đã từng giới thiệu, nhưng, hắn vẫn quên mất họ của Khai Tâm, vì không cần thiết.

Thang máy mở ra, nhìn thấy mấy vị y tá bác sĩ chạy vào phòng bệnh, Hoàng Dục Nghiêm thông qua chiếc cửa sổ bằng kính, nhìn thấy là hình dáng của Khai Tâm như bộ xương khô, hô hấp yếu ớt dồn dập, ống dẫn cắm vào mũi, bốn bề xung quanh là chai lọ, như đang nói rõ, hài tử này một tháng trước vẫn vui vẻ hoạt bát hiện tại đang cận kề với cái chết....

Thuốc trong tay rơi xuống, Hoàng Dục Nghiêm lần đầu cảm thấy sợ hãi, sợ hãi người đang gần kề với cái chết....

Bác sĩ y tá lui ra, về mặt mệt mỏi....

Hắn sao vậy?

6. Chương 6

Có lẽ tất cả mọi người đều giết mình, vì người đầu tiên hỏi vấn đề này lại là một người xa lạ.

Tạm thời ổn định rồi, nhưng, nếu như không có nhịp tim, sợ rằng cũng chỉ là chuyện hai ngày thôi, mọi người, chuẩn bị tâm lí đi.

Bác sĩ đi khỏi, ba mẹ anh em của Khai Tâm ào vào phòng bệnh, chỉ còn lại một mình Hoàng Dục Nghiêm ngây ngốc đứng đó.

Hắn sắp chết rồi....

Hắn sắp chết rồi....

Sao lại như vậy?

Tại sao hắn lại chết chứ?

Nước mắt tràn lan, thì ra bị thương đến mãnh liệt như vậy, tuyệt vọng đến thì đau khổ như vậy!

Cậu là bạn của nó?

Ba của Khai Tâm ra, cười hỏi Hoàng Dục Nghiêm vẫn còn đứng đờ ra đó, ai cũng nhìn ra, vệt nước mắt mờ hồ trên mặt của lão nhân có tuổi này.

.....

Cám ơn cậu ba tháng trước đã chăm sóc cho Khai Tâm!

Cúi người thật sâu, lòng cha mẹ trong thiên hạ, ai lại nỡ để con mình lưu lạc đầu đường xó chợ, hôm đó Khai Tâm không như mọi ngày ở lại ngoài cửa, ba mẹ Khai Tâm tìm kiếm khắp nơi, chờ được lại là tờ giấy thông báo bệnh nguy kịch!

Kéo Hoàng Dục Nghiêm ngồi xuống, lão nhân như hồi tưởng lại sự vui vẻ từng có.

Khai Tâm đứa trẻ này, từ nhỏ đã được người ta thích, nụ cười ngọt ngào trên khuôn mặt đó, không biết đã làm bao nhiêu người vui rồi, nhưng, có lẽ thật sự giống như lớp trẻ các người nói, bọn ta và lớp trẻ có sự khác biệt rất lớn, bọn ta đều cho rằng Khai Tâm là đứa trẻ không có đau khổ, nhưng, thì ra bọn ta đều lầm rồi, thật đó, bọn ta sống cùng nó hai mươi mấy năm, nhưng chưa hề thật sự hiểu được nó.

Haizz, Khai Tâm đứa trẻ này từ nhỏ tính tình đã như con lừa, chuyện đã nhận định rồi thì có kéo cũng không động, lời cũng không đi, kì thực có khi người làm cha mẹ như bọn ta cũng rất mệt mỏi, đứa trẻ này tính tình rất khác thường, nhưng tính tình khó lay chuyển đến dọa người...

Haizz, giống như lúc nhỏ đánh nhau với trẻ con, thực ra không phải là lỗi của Khai Tâm, nhưng vì đối phương đánh em gái của nó, nó liền đem mấy đứa trẻ cao to hơn nó nhiều đè xuống mà đánh, lợi hại nhất là cũng làm cho đối phương gãy xương, haha, nhỏ như vậy, vẫn rất lợi hại, nhưng lúc đó bản thân nó cũng bị đánh gãy một chân....

.....

.....

Năm nó bỏ học đại học, ta thật là giận chết được, nhưng sau đó đi đến trường học của nó mới hiểu được tình huống, nó, vì giúp một đứa trẻ nhà nghèo được đi học, bản thân không đóng tiền học, sau đó ta nói là ta sẽ cho thêm tiền, nhưng nó lại nói là không muốn học nữa, kì thực ta biết, Khai Tâm không chỉ là thấy trong nhà đã hết tiền, anh hai nó sắp kết hôn, em gái của nó còn chưa tốt nghiệp trung học, hầy, khi đó cũng chỉ có thể như vậy....

Giống như xem Hoàng Dục Nghiêm là một công cụ để phát tiết, ba của Khai Tâm lái nhải rất nhiều chuyện lúc nhỏ của Khai Tâm, thực ra, Hoàng Dục Nghiêm biết rất nhiều chuyện, vì Khai Tâm từng kể cho hắn nghe, chỉ là, những chua xót trong đó đều đã bị Khai Tâm che đậy hết!

Mọi người làm sao biết được chuyện của Khai Tâm?

Là bệnh viện thông báo, một bác sĩ trong đây là lão chiến hữu của ta, cho nên...

Hắn, bệnh gì?

Suy tim, hơn nữa, hơn nữa không dùng thuốc khống chế, đứa trẻ này ngang nhiên kí tên quyền tặng di thể, còn giữ tiền, nói cho ta dưỡng già....

Hắn, hắn không nói gì sao?

Đây là thư của nó....

Ba, mẹ, em, anh:

Xin lỗi, gây thêm phiền phức cho mọi người, hì hì, nhưng không cần lo lắng, con không cần bãi tha ma gì cả, haha, vì thân thể của con đến khi đó không biết sẽ đi đến đâu, haha, nhưng, thật sự cám ơn mọi người đã nuôi con lớn như vậy, ừm, mấy trăm ngàn này không phải là trộm, cũng không phải là cướp đầu, mọi người yên tâm dùng đi, xem như con trẻ bất hiếu, không thể dưỡng già cho hai người.

Ba, kì thực hai mươi mấy năm nay con chọc giận ba không ít lần, nhưng tốt rồi, sau này sẽ không làm ba giận nữa....

Mẹ, rời khỏi nhà con nhớ nhất là món thịt kho của mẹ đó, haha, nhưng không được ăn nữa rồi....

Anh, tìm cho em một chị dâu tốt a, phải đẹp hơn Trương Mạn Ngọc đó....

Em, học cho tốt, tương lai phải tìm một người đàn ông còn bảnh hơn anh của em, hà hà, nhưng khẳng định là không đẹp bằng người mà anh thích đâu!

Ừm, thực ra cũng không có gì để nói nữa, ba, mẹ, thật sự xin lỗi, thích nam nhân là không tha thứ được sao?

Được rồi, không nói nữa, đến lúc đó con ở trên thiên đường, ồ, không, mọi người nói đồng tính có đến thiên đường được không, người ở thiên đường có chê con không? Vậy thì khó rồi, vậy con phải vào địa ngục sao?

Haha, cứ vậy đi, hẹn gặp lại, ơ, không, là không gặp nữa!

Khai Tâm tuyệt bút.

Từng giọt lệ tràn ra....

Ai cần tiền của con chứ....

Ngẩng đầu, nhìn thấy là một nhà già trẻ nước mắt mông lung, Hoàng Dục Nghiêm biết, hắn cũng khóc rồi.

Anh, là người anh tôi thích phải không?

Vấn đề nhạy cảm này là em gái của Khai Tâm hỏi, trên gương mặt giống với Khai Tâm, có khát vọng như Khai Tâm....

.....

Anh có thích anh tôi không?

.....

Trầm mặc, có thích không? Hắn Hoàng Dục Nghiêm có thích Lâm Khai Tâm không?

Anh có yêu anh tôi không?

.....

Đẩy cửa vào, ai cũng không vào cùng, dường như tất cả đều thẩm nhận ra quan hệ của Khai Tâm và Hoàng Dục Nghiêm.

Tiếng tích tắc lặng lẽ như muốn nói sinh mệnh của người trên giường bệnh đang trôi đi, đưa tay sờ lên dung nhan dễ vỡ kia, Hoàng Dục Nghiêm đột nhiên cảm thấy nỗi sợ của sự mất mát...

Tại sao phải thích ta?

Tại sao người luôn tin rằng ta thích người?

Tại sao người tự lừa mình dối người để ở lại bên cạnh ta?

Tại sao tình yêu của người có thể vô tư như vậy?

Ta có đáng không?

Đau khổ hỏi, hỏi người đang say ngủ.

Đáng... chứ....

Âm thanh mơ hồ từ trong lồng dương khí vọng ra, không biết từ khi nào Khai Tâm đã tỉnh lại, đôi môi khô nứt của hắn hơi mở ra, dường như tất cả đều chưa xảy ra, hắn vẫn là nhân viên tiếp thị bảo hiểm đứng dưới ánh dương quang, vẫn thầm lặng yêu người đàn ông đó!

Vì sao?

Vì...vì... Trên thế giới này.... Có... một thằng khờ....tên..... Khai Tâm.....!

Tiếng bi ai của dụng cụ y khoa, bác sĩ y tá lại xông vào lần nữa, tách mọi người ra một khoảng cách.

Giật điện....

Nhanh....

Không được....

Làm lại....

.....

.....

Nước mắt rơi xuống, thì ra, Hoàng Dục Nghiêm cũng vì thằng khờ này mà khóc, thì ra, thằng khờ này cũng có thể có được nước mắt của hắn, thì ra...

Khờ à, người có biết không, có một người thông minh tên Hoàng dục Nghiêm yêu một thằng khờ là người đó, nhưng người đã đi xa rồi....

— THE END —

Đôi khi tình yêu là sự cho đi chứ không đòi hỏi phải nhận lại...

Lòng tốt bụng, khao khát, tự dối người dối lòng của một chàng trai bé nhỏ bị cho là khờ cuối cùng cũng được nhận nhưng tất cả chỉ nhận trong vô vọng. Người nhắm mắt ra đi thì có bao giờ trở lại...

Khi còn được yêu được thích hãy giữ cho yêu thương được trọn vẹn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-thang-kho-ten-khai-tam>